

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 592/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť PhDr. J. D., P., zastúpeného JUDr. M. Ch., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo 37/2011 z 28. augusta 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť PhDr. J. D. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. novembra 2012 doručená sťažnosť PhDr. J. D., P. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžo 37/2011 z 28. augusta 2012.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Najvyšší súd, rozsudkom sp. zn. 8 Sžo/37/2011, z 28. 8. 2012, rozhodol tak, že potvrdil rozsudok Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 1 S 364/2006, z 9. 6. 2011, ktorým Krajský súd Bratislava zamietol moju žalobu proti Ministerstvu vnútra SR o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, č. KM-74/PK-2006, z 27. 6. 2006, ktorým bol zamietnutý môj rozklad a potvrdený personálny rozkaz ministra vnútra č. 114 zo dňa 13. 4. 2006, o mojom prepustení zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru SR...

Týmto potvrdzujúcim rozsudkom Najvyššieho súdu SR, boli podľa môjho názoru porušené moje ústavné práva.

Pri plnení si svojich služobných povinností, som sa nedopustil konania, ktoré by bolo v rozpore s právnymi normami, prísahou a mojimi povinnosťami policajta.

Opätovne poukazujem na skutočnosť, že za rovnaký skutok, ktorým sa odôvodňuje moje ukončenie služobného pomeru, som bol oslobodený v trestnom konaní, rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp. zn. 8 T/66/2008, z 19. 6. 2009, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina, sp. zn. 1 To/104/2009, zo 6. 10. 2009...

Z akých dôvodov mi teda bol ukončený služobný pomer, keď deklarované dôvody takými dôvodmi nie sú...“

Sťažovateľ sa v sťažnosti ďalej zaoberal okolnosťami svojho prepustenia zo služobného pomeru, pričom v tejto súvislosti vyslovil názor, že jeho prepustenie zo služobného pomeru bolo dôsledkom niekoľkoročnej kompromitácie jeho osoby, a to v súvislosti s jeho nomináciou na vyššiu funkciu. Sťažovateľ ďalej tvrdil, že na základe oznámenia „*viacnásobného recidivistu*“, ktorý sa v tom čase nachádzal vo výkone väzby, mu bolo 3. decembra 2003 vznesené obvinenie za trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“) formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona a trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona. Sťažovateľ

uviedol, že následne mu bola obmedzená osobná a sloboda a 5. decembra 2003 bol vzatý do väzby s tým, že väzba uňho trvala do 25. augusta 2004, keď bol z nej prepustený. Sťažovateľ súčasne poukázal na rozhodnutia všeobecných súdov v jeho trestnej veci, na základe ktorých bol oslobodený spod obžaloby. K právoplatnému oslobodeniu spod obžaloby v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 31 T 126/2008 došlo podľa tvrdenia sťažovateľa 29. septembra 2010 (za časť skutkov) a 20. septembra 2012 (za zvyšnú časť skutkov). Okrem toho sťažovateľ uviedol, že na osobu, ktorá o ňom poskytla nepravdivé informácie týkajúce sa jeho policajných praktík, podal trestné oznámenie pre trestný čin krivého obvinenia podľa § 174 ods. 1 a 2 Trestného zákona, na základe čoho došlo k právoplatnému odsúdeniu tejto osoby. Sťažovateľ súčasne poukázal aj na ďalšie skutky, za ktoré bolo vznesené obvinenie a z ktorých bol vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 5 T 165/05 oslobodený spod obžaloby. Sťažovateľ dodal, že aj v tejto veci podal trestné oznámenie na neznámeho páchatel'a pre podozrenie zo spáchania trestného činu krivého obvinenia. Podľa vyjadrenia sťažovateľa vyšetrowanie v tejto trestnej veci nebolo dosiaľ ukončené. Okrem toho sťažovateľ v sťažnosti spomenul aj ďalšie prípady, keď mu bolo vznesené obvinenie za skutky, ktorých sa mal dopustiť v súvislosti s výkonom funkcie policajta, a súčasne dodal, že z dôvodu medializácie jeho osoby a uvedenia nepravdivých a skresľujúcich informácií podal na okresnom súde viacero žalôb na ochranu osobnosti.

Sťažovateľ v sťažnosti nepriehľadným spôsobom poukázal na okolnosti prepustenia zo služobného pomeru personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 114 z 13. apríla 2006, k čomu malo podľa jeho tvrdení dôjsť v dôsledku vznesenia obvinenia, pričom v súvislosti s touto trestnou činnosťou mal byť vzatý do väzby uznesením Vojenského obvodového súdu Prešov sp. zn. 2 Tp 6/2006 z 8. apríla 2006.

V rámci námietok vzťahujúcich sa k jeho prepusteniu zo služobného pomeru sťažovateľ uviedol:

„Paradoxným sa javí aj zistenie, ktoré už tradične účelovo absentuje v administratívnom spise a to skutočnosť, že nadriadený riešil otázku môjho postavenia mimo službu v súvislosti s predmetným prípadom už 27. 3. 2006, výsledkom čoho bol

personálny rozkaz I. viceprezidenta PZ. Predmetný personálny rozkaz mi nikdy nebol doručený a taktiež som o ňom nebol v čase trvania môjho služobného pomeru uzrozumený. Táto skutočnosť vyplynula až z môjho služobného hodnotenia pre účely trestného konania v trestnej veci vedenej pod ČVS: UIS-67/IOV-SV-2006. Túto skutočnosť som sa mohol náhodne dozvedieť najskôr až v máji 2008 pri oboznamovaní sa s výsledkami vyšetrovania, kde sa daná skutočnosť nachádzala uvedená v texte môjho služobného hodnotenia. S poukázaním na uvedenú skutočnosť sa javí dôvodným položenie otázky, čo reálne viedlo nadriadeného pre podanie návrhu na moje prepustenie zo služobného pomeru, keď dňa 27. 3. 2006 postačovalo iba moje postavenie mimo službu. Otáznou ostáva aj skutočnosť, prečo písomnosti súvisiace s návrhom na moje postavenie mimo službu, resp. personálny rozkaz I. viceprezidenta Policajného zboru, bezprostredne súvisiace s návrhom na moje prepustenie zo služobného pomeru v administratívnom spise zjavne chýbali a chýbajú. Ich absencia mi iba dáva viac a viac za pravdu, že nadriadený konal v súvislosti s mojím prepustením účelovo bez reálne existujúcich dôvodov na moje prepustenie...

V zákone o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície zákonodarca nedefinuje, čo pokladá za porušenie prísahy alebo zvlášť závažné porušenie služobnej povinnosti, z ktorých dôvodov uvedené ustanovenie je možné považovať za právnu normu s relatívne neurčitou (abstraktnou) hypotézou, teda patrí k právnym normám, ktorých hypotéza nie je určená priamo právnym predpisom a ktoré tak prenechali správny orgán príslušnému na konanie, aby podľa vlastnej úvahy v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého vopred neobmedzeného okruhu konkrétnych okolností. Pri posúdení porušenia prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, zákon nevymedzuje, z akých hľadísk mal správny orgán vychádzať, teda vymedzenie hypotézy právnej normy závisí v každom konkrétnom prípade od úvahy správneho orgánu,... Aj keď zákon tu síce ponechal širokú možnosť uváženia v prípade rozhodnutia o prepustení z pomeru príslušníka policajného zboru pre porušenie prísahy alebo zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti, avšak podľa môjho úsudku táto úvaha musí zodpovedať zisteným skutkovým okolnostiam a musí mať oporu vo vykonanom dokazovaní, na ktoré som poukázal vo svojom vyjadrení k odvolaniu, musí byť logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení...

Napadnuté rozhodnutie sa mi javí ako zjavne protirečivé a popiera pravidlá formálnej a právnej logiky, resp. jeho odôvodnenie je zjavne jednostranné, v rozpore s princípmi spravodlivosti.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 37/2011 z 28. augusta 2012 bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, namietaný rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a aby najvyššiemu súdu uložil povinnosť nahradiť mu trovy konania.

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05).

Preskúmaním obsahu sťažnosti dospel ústavný súd k zisteniu, že sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, v petite sťažnosti namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu, avšak v odôvodnení sťažnosti neuviedol žiadne argumenty, ktoré by podporili jeho návrh na rozhodnutie vo veci samej (petit). Ústavný súd zastáva názor, že sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti vôbec nepoukázal na nedostatky rozhodnutia najvyššieho súdu a z pohľadu námietok sa týmto rozhodnutím ani nezaoberal. Jediný argument, ktorý vo vzťahu k namietanému rozsudku najvyššieho súdu predostrel, spočíval v tom, že ho označil za „*zjavne protirečivé a popiera pravidlá formálnej a právnej logiky, resp. jeho odôvodnenie je zjavne jednostranné, v rozpore s princípmi spravodlivosti*“. Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti nepodporil svoje tvrdenia o porušení jeho práv a nevysvetlil, v čom podľa jeho názoru spočíva protirečivosť tohto rozhodnutia či jeho jednostrannosť a rozpor s princípmi spravodlivosti. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ sa v odôvodnení sťažnosti výslovne sústredil na popísanie okolností a skutočností

súvisiacich s kompromitovaním jeho osoby, jeho trestným stíhaním, vzatím do väzby, žalobami na ochranu osobnosti a napokon na popísanie skutočností spojených s jeho prepustením zo služobného pomeru príslušníka polície.

Podľa názoru ústavného súdu povaha námietok, ktoré sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti predložil, naznačuje, že sťažovateľ opomenul podstatu čl. 124 ústavy, podľa ktorého je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti a sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy sa akoby snažil iniciovať konanie pred ďalšou súdnou inštanciou.

Vo vzťahu k uvedenému považuje ústavný súd za nevyhnutné pripomenúť, že z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (obdobne I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04, III. ÚS 58/09).

Vychádzajúc z uvedeného, ako aj s prihliadnutím na to, že ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi námietkami sťažovateľa obsiahnutými v odôvodnení sťažnosti a namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu, sťažnosť sťažovateľa už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd navyše poznamenáva, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 37/2011 z 28. augusta 2012 už prima facie nevykazuje znaky svojvôle alebo nedostatočnej odôvodnenosti, pretože s poukazom na závery prvostupňového rozsudku Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 S 364/2006-652 z 9. júna 2011 a relevantnú právnu úpravu sťažovateľovi ozrejmuje podstatu prepustenia zo služobného pomeru z dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej

stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na rozdiel medzi personálnym konaním – konaním o prepustení zo služobného pomeru a trestným konaním, ako aj na nezávislosť personálneho konania od výsledkov trestného konania. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd odvolávajúc sa na zistenia a právne závery krajského súdu zrozumiteľným spôsobom zdôvodnil, ktoré konanie sťažovateľa bolo kvalifikované ako porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a ktoré bolo zároveň posúdené ako spôsobilé vyvolať ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Ústavný súd považuje namietaný rozsudok najvyššieho súdu za dostatočne odôvodnený, a preto mu neplynie oprávnenie ani povinnosť nahrádzať postupy a hodnotenia najvyššieho súdu (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04, III. ÚS 75/2012) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do jeho právneho názoru.

Ústavný súd konštatuje, že aj tieto skutočnosti boli podkladom na jeho záver obsiahnutý vo výroku tohto rozhodnutia.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej nastolenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2012